

4 Φεβρουαρίου 2012

Επιστολή του Αρχιεπισκόπου Ιερώνυμου στον πρωθυπουργό Λουκά Παπαδήμο

[/ Άρθρα](#)

Εξοχώτατε κύριε Πρόεδρε,

Σπαράσσεται η καρδιά και θολώνει ο νους μας με όσα συνέβησαν τους τελευταίους καιρούς και εξακολουθούν να συμβαίνουν στον Τόπο μας. Άνθρωποι με αξιοπρέπεια χάνουν, από τη μία στιγμή στην άλλη, τη δουλειά, ακόμη και το σπίτι τους.

Το φαινόμενο των αστέγων, αλλά και των πεινασμένων - φαινόμενο κατοχικών εποχών - παίρνει εφιαλτικές διαστάσεις. Οι άνεργοι αυξάνονται κατά χιλιάδες μέρα με τη μέρα. Το ίδιο και τα λουκέτα μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων. Τα νέα παιδιά, τα καλύτερα μυαλά του Τόπου, παίρνουν τον δρόμο της μετανάστευσης. Οι πατεράδες μας δεν μπορούν να ζήσουν, μετά τις δραματικές περικοπές των συντάξεών τους. Οικογενειάρχες και ιδίως οι πιο φτωχοί, οι πολύτεκνοι, οι μεροκαματιάρηδες, βρίσκονται σε απόγνωση, μετά τις αλλεπάλληλες περικοπές των μισθών τους και τους αβάσταχτους νέους φόρους. Η πρωτόγνωρη καρτερία των Ελλήνων εξαντλείται, η οργή παραμερίζει τον φόβο και ο κίνδυνος κοινωνικής ανάφλεξης δεν μπορεί να αγνοείται πια, ούτε από εκείνους που διατάσσουν, ούτε από εκείνους που εκτελούν τις φονικές συνταγές τους.

Στις δύσκολες και - αναντίλεκτα- κρίσιμες αυτές ώρες, οφείλουμε όλοι να ξέρουμε και να καταλαβαίνουμε τι σημαίνει το γεγονός ότι η ανασφάλεια, η απόγνωση και η κατάθλιψη έχουν φωλιάσει σε κάθε ελληνικό σπίτι. Ότι προκάλεσαν δυστυχώς - και συνεχίζουν να προκαλούν - ακόμη και αυτοκτονίες, εκείνων που δεν μπόρεσαν να αντέξουν το δράμα των οικογενειών και τον πόνο των παιδιών τους.

Μπροστά σε όλα αυτά, η Εκκλησία της Ελλάδος αξιοποιεί κάθε δυνατότητα αλληλεγγύης. Και είναι θετικό που, μέσα στην τόση καταχνιά, ξεπροβάλλει η ευαισθησία, το φιλότιμο και ο αγνός πατριωτισμός των Ελλήνων. Για να δώσει ένα πιάτο φαί, ένα ρούχο, μια ανάσα ζωής στους απελπισμένους.

Δυστυχώς, όμως. Όπως ξεκάθαρα φαίνεται πλέον, το δράμα της Πατρίδας μας όχι μόνο δεν τελειώνει εδώ, αλλά μπορεί να προσλάβει και νέες ανεξέλεγκτες διαστάσεις.

Ζητούνται, άλλωστε, τις ώρες αυτές, ακόμη σκληρότερα, ακόμη πιο επώδυνα, ακόμη πιο άδικα μέτρα, στην ίδια αδιέξοδη και αποτυχημένη γραμμή του πρόσφατου παρελθόντος μας.

Ζητούνται ακόμη μεγαλύτερες δόσεις ενός φαρμάκου που αποδεικνύεται θανατηφόρο.

Ζητούνται δεσμεύσεις που δεν λύνουν το πρόβλημα, αλλά αναβάλλουν μόνο προσωρινά τον προαναγγελθέντα θάνατο της Οικονομίας μας.

Και υποθηκεύουν, ταυτόχρονα, την εθνική μας κυριαρχία.

Υποθηκεύουν τον πλούτο που έχουμε, αλλά και αυτόν που μπορεί να αποκτήσουμε στα εδάφη και τις θάλασσές μας.

Υποθηκεύουν την Ελευθερία, τη Δημοκρατία, την Εθνική μας Αξιοπρέπεια.

Απογοητευμένοι, απελπισμένοι και ανήσυχoi Έλληνες μας ρωτούν και ζητούν υπεύθυνες, ειλικρινείς και πειστικές απαντήσεις.

Ρωτούν τι τους ξημερώνει η επόμενη ημέρα.

Ρωτούν που πάει η Πατρίδα μας.

Ρωτούν τι επιτέλους μπορεί να σταματήσει το δράμα.

Τι μπορεί να ξαναγεννήσει την χαμένη ελπίδα.

Δυστυχώς όμως !

Στη διαμόρφωση των αποφάσεων, οι φωνές των απελπισμένων, οι φωνές των Ελλήνων, αγνοούνται προ-κλητικά.

Δυστυχώς, σήμερα, οι Έλληνες δεν βρίσκουμε απάντηση ούτε στα όσα έγιναν και εξακολουθούν να γίνονται, ούτε στα όσα ζητούνται από τους ξένους. Είναι,

μάλιστα, τουλάχιστον ύποπτη η εμμονή τους σε αποτυχημένες συνταγές. Και είναι προκλητικές οι αξιώσεις τους σε βάρος της Εθνικής μας κυριαρχίας.

Και αυτό είναι, ίσως, το πιο ανησυχητικό.

Δεν μπορεί, άλλωστε να αγνοείται από κανέναν ότι οι αντοχές των ανθρώπων γύρω μας εξαντλήθηκαν. Όπως εξαντλήθηκαν και οι αντοχές της πραγματικής οικονομίας.

Και βέβαια, δεν μπορεί παρά να υπάρχουν μπροστά μας και άλλοι δρόμοι.

Δρόμοι πνευματικής ανάτασης και οικονομικής ανάταξης.

Δρόμοι δημιουργίας, ελπίδας και προοπτικής.

Δρόμοι ανοικτοί για κάθε Ελληνίδα και κάθε Έλληνα.

Σε αυτούς τους δρόμους οφείλουμε να πορευθούμε όλοι, με τη συναίσθηση της μετάνοιας.

Ενώνοντας τις αστείρευτες δυνάμεις του Έθνους μας

Αποκρούοντας, ταυτόχρονα, τους έξωθεν εκβιασμούς και απορρίπτοντας τις θανατηφόρες συνταγές τους.

Έχοντας, πάνω απ' όλα, ακλόνητη τη βεβαιότητα, ότι με τη βοήθεια του Θεού και την πίστη στις δυνατότητές μας μπορούμε να τα καταφέρουμε.

Η Ελλάδα του Πολιτισμού, η Ελλάδα της Ιστορίας, η Ελλάδα των Παραδόσεων δεν μπορεί να χαθεί ούτε γιατί κάποιιοι το πίστεψαν, ούτε γιατί κάποιιοι μπορεί να το θέλουν. Η Ελλάδα μας μπορεί να σταθεί στα πόδια της. Μπορεί, και πάλι, να τραβήξει μπροστά.

Εξοχώτατε κύριε Πρόεδρε,

Αυτόν τον δρόμο αναζητούμε και προσδοκούμε οι Έλληνες σήμερα.

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/node/3723>

<http://bit.ly/139kuez>